

Видання Прикарпатського національного університету
імені Василя Стефаника

грудень - 2007

УНІВЕРСИТЕТ

З Новим роком та
Різдвом Христовим!

Щиросердечно вітаю вас усіх з наступаючим Новим роком та Різдвам Христовим!

Не встигли озирнутись, а 2007 рік вже добігає кінця. Ось ми знову оцінюємо і аналізуємо пройдене, підбиваємо підсумки. Нехай тепло родинного вогнища зігріває ваші душі й серця, нехай у домівку прийдуть святковий настрій, достаток, мир і злагода, віра у завтрашній день, у свою щасливу зірку. Від щирого серця бажаю, щоб наступний рік приніс із собою у подарунок вам і вашим сім'ям щастя, спокій та любов. Щоб у ваших душах ніколи не згасав вогонь надії і добра. Нехай завжди з вами буде Господь, а дорогу в майбутнє осяває яскрава Різдвяна Зірка

Миру, добра і свободи нашій Україні! А ще - віри, натхнення і сил нам з вами у досягненні наших помислів та надій!

Веселих та щасливих свят!

Богдан Остафійчук, ректор Прикарпатського національного університету ім.В.Стефаника, член-кореспондент НАНУ, доктор фізико-математичних наук, професор

Дорогі друзі, шановні читачі газети "Університет"!

Вітаємо вас з наступаючими Новорічними та Різдвяними святами. Бажаємо великого щастя, творчих здобутків, висоти людської долі. Хай кожен день вашого життя наповнюється радісним відблиском небесної блакиті, запаленої Вифліємською зорею, служитиме втіленням найкращих сподівань і надій на шляху розбудови рідної України.

Щастя вам в цьому!

З Новим роком! Христос Народився!

Редакція газети "Університет"

Із звітом відділу виховної роботи за 2007 рік на Вченій раді Прикарпатського національного університету виступив проректор з виховної роботи та зв'язків з громадськістю Богдан Іванович Ковбас. Він наголосив, що процес розбудови нашої держави ставить на порядок денний перед вищими навчальними закладами важливе й невідкладне завдання - не тільки підготовку фахівця, але й виховання справжнього громадянина - патріота рідної землі. Безумовно, виховання студентської молоді, яка через кілька років стане «ядром» української інтелігенції, потребує особливої уваги. Тому майбутнє нашого народу залежатиме від змісту цінностей, які закладаються у молодь, та від того, якою мірою духовність стане основою їх життя.

Освітня й виховна діяльність виз повинні перебувати в тісному взаємозв'язку. Досягнення мети виховання можливе за умови комплексного підходу і залучення до цієї роботи всього професорсько-викладацького складу, адміністрації, органів студентського самоврядування та громадських об'єднань студентської молоді. Виховна робота, що

проводилась в університеті, базувалась на спрямуванні знань

студентів у практичну площину, звертала увагу молоді на найгостріші соціальні проблеми, сприяла

формуванню правового світогляду молоді, національно-патріотичному, художньо-естетичному вихованню, пропаганді здорового способу життя, росту духовності і культури студентів.

Далі Богдан Іванович висвітлив пріоритетні напрямки виховання, що є найбільш дієвими в сучасних умовах, як-от: національно-патріотичне, морально-правове, художньо-естетичне, превентивне. Він коротко охарактеризував кожен із напрямків, розповів про здійснені заходи до кожного з них, що теж несуть у собі виховну складову.

На думку проректора вагоме місце у виховній роботі посідають і такі форми організації, як анкетування, спрямоване на виявлення та реалізацію здібностей студентів, дискусійні клуби за напрямами, спортивні секції.

Богдан Іванович висловив побажання та пропозиції

відділу покращення виховної роботи в університеті.

Наш кор.

Фізико-хімічний інститут

Фізико-хімічний інститут при Прикарпатському національному університеті імені Василя Стефаника створено 1999 року. Його директором є відомий вчений з проблем напівпровідникового матеріалознавства, заслужений діяч науки і техніки, академік АНВШ України, доктор хімічних наук, професор Фреїк Д.М.

Основний напрям наукових досліджень пов'язаний із фізико-хімічними основами матеріалознавства кристалів і тонких плівок напівпровідникових сполук халькогенідів металів другої і четвертої груп Періодичної системи хімічних елементів та твердих розчинів на їх основі, перспективних для активних елементів опто-імікроелектроніки, інфрачервоної техніки та термоелектрики.

В інституті вперше в Україні розпочато систематичні дослідження методів вирощування і вивчення структури та фізичних властивостей тонких плівок цих матеріалів. Здійснено комплексне теоретичне і експериментальне дослідження дефектів атомної і кристалічної структури та електронних процесів у епітаксійних плівках

під час їх вирощування з подальшою радіаційною та термічною обробкою, легуванні. Визначені технологічні умови створення гетеро-структур. Перспективними в технології наноматеріалів є розроблений в інституті новий метод отримання нанокристалів напівпровідникових сполук осадженням газодинамічного потоку пари.

Важливим напрямком наукових досліджень є фізичне матеріалознавство кристалічних термоелектричних матеріалів для середньої області температур. Для цієї мети створено спільну науково-дослідну лабораторію із Інститутом Термоелектрики НАНУ і МОНУ – „Термоелектричні матеріали” із перспективою промислового виробництва термоелектричного матеріалу. При цьому слід відзначити цикл робіт, пов'язаних із вивченням точкових дефектів та їх впливом на фізико-хімічні властивості кристалів, що складають наукову основу керованого синтезу матеріалу із

наперед заданими характеристиками, необхідними для потреб практики.

Інститут – ініціатор і організатор проведення відомих міжнародних і всеукраїнських конференцій з фізики і технології тонких плівок та наносистем, які стали фактично синтезуючим центром науки у нашій державі із цього напрямку. Так, у травні 2007 р. було проведено 11 Міжнародну конференцію, на якій представлено понад 500 доповідей вчених із 26 країн світу. Фізико-хімічний інститут засновник національного наукового журналу „Фізика і хімія твердого тіла”, який рішенням ВАК України

до видання чотиритомного збірника наукових праць “Фізико-хімічні проблеми напівпровідникового матеріалознавства”. На базі інституту підготовлено і захищено понад 40 кандидатських і докторських дисертаційних робіт.

В інституті виконується ряд важливих міжнародних наукових проєктів. Так, зокрема, спільно із АН Білорусі “Структура і оптоелектронні явища у наногранульованих плівках і нанокристалах телуридів свинцю та олова”, “Фізичні процеси та технологічні режими формування міжелементної ізоляції на напівпровідниках

визнаний фаховим виданням із фізико-математичних, хімічних та технічних наук. Крім цього проведено спільну міжнародну наукову конференцію із Люблінським технічним університетом (Польща) “Нові технології в електротехніці і електроніці та їх впровадження у промисловості”. Не менш важливим для співробітників, аспірантів та студентів фізико-технічного факультету та Інституту природничих наук є проведення щотижневих наукових семінарів з фізико-хімічних проблем напівпровідникового матеріалознавства.

В інституті під керівництвом проф. Фреїка Д.М. успішно працює наукова школа працівників, докторантів, аспірантів, магістрантів і студентів, яка завдяки своїм працям добре відома науковій громадськості в нашій країні та за її межами. Тут підготовлено понад 700 монографій, наукових статей, авторських свідоцтв на винаходи та патентів України. Зараз ведеться підготовка

A3B5 та A4B6 методом поліенергетичної йонної імплантації”.

Здобутки інституту мають міжнародне визнання, його директор Фреїк Д.М. нагороджений медаллю РАН “Академік Курнаков Микола Семенович”, Міжнародним грантом Дж. Сороса, обраний дійсним членом Нью-Йоркської Академії Наук, академік міжнародної термоелектричної академії наук, член американського товариства з вирощування кристалів. Дмитру Михайловичу присвоєно звання Соросівський професор, визнано міжнародним біографічним центром (Кембридж, Англія) видатним вченим XX століття та центром Varons Who's Who (Каліфорнія, США) лідером нової епохи, лауреатом премії “Галицькі кмітливіці-2001”, „Людина-2001” (Кароліна, США), визначним вченим року.

На даний час колектив Фізико-хімічного інституту на творчому піднесенні, є реальні досягнення і наукові перспективи.

Наш кор.

Філософський факультет

Філософський факультет створено 1995 року для забезпечення потреби Прикарпатського регіону у висококваліфікованих фахівцях соціогуманітарного профілю, що здатні формувати духовну ауру особистості та вирішувати актуальні проблеми розвитку суспільства, їх філософсько-психологічного осмислення, корекції та конструювання світогляду з новим гуманістичним змістом. Освітній і науково-дослідницький зміст концепції факультету визначається інтеграцією широкого спектру людинознавчих дисциплін: філософії, психології, релігієзнавства, культурології.

Філософський факультет очолювали: кандидат історичних наук, доцент Любінець Ігор Ярославович; кандидат філософських наук, професор Голянич Михайло Юрійович, а з серпня 2005 року - кандидат психологічних наук, доцент Гоян Ігор Миколайович. Заступником декана з вересня 2005 року працює кандидат філософських наук, доцент Дойчик Максим Вікторович.

1995 року відбувся перший набір студентів за спеціальністю 6.040101 - "Психологія", напрямом підготовки 0401 - "Психологія". Визначально навчальний процес здійснювали дві психологічні кафедри: загальної та соціальної психології. 1996 року була організована і включена в структуру факультету кафедра релігієзнавства, яка після реорганізації (2001) отримала назву: кафедра релігієзнавства і теології. 1997 року відбувся перший набір студентів за спеціальністю 6.030102 - "Релігієзнавство", напрямом підготовки 0301 - "Філософія". 1998 року факультет отримав ліцензію на підготовку психологів і релігієзнавців за ОПП "спеціаліст" та "магістр". 2002 року розпочалась підготовка спеціалістів за спеціальністю 6.030100 - "Філософія", напрямом підготовки 0301 - "Філософія".

На факультеті відкрита аспірантура за спеціальностями: 19.00.05 - "Соціальна психологія" (1995), 09.00.05 - "Історія філософії" (1995), 19.00.07 - "Педагогічна та вікова психологія" (1996), 09.00.07 - "Етика" (2002). Докторанти проводять дисертаційні дослідження на кафедрах соціальної психології, педагогічної та вікової психології, філософії, релігієзнавства і теології, загальної та експериментальної психології. Другу каденцію на факультеті працює спеціалізована вчена рада із захисту кандидатських дисертацій за спеціальністю 19.00.07 - "Педагогічна та вікова психологія".

Систематично видаються: „Вісник Прикарпатського університету. Філософські та психологічні

науки”, „Збірник наукових праць: філософія, соціологія, психологія”, монографії, підручники, навчальні посібники та методичні матеріали.

На початку 2006 року на факультеті працює 7 докторів наук, 51 кандидат наук. На денній, заочній та екстернатній формах навчається понад 800 студентів. За період з 1996 до 2006 року на кафедрах факультету було підготовлено і захищено 3 докторські дисертації та понад 50 кандидатських, з них 27 - на кафедрі соціальної психології, 14 - загальної та експериментальної психології, 6 - педагогічної та вікової психології, 7 - філософії, 4 - релігієзнавства і теології.

Факультет здійснює підготовку студентів за трьома спеціальностями: 8.040101 - "Психологія", 8.030102 - "Релігієзнавство" і 6.030100 - "Філософія". У структурі факультету функціонує 5 кафедр: загальної та експериментальної психології (завідувач - доктор психологічних наук, професор Москалець Віктор Петрович), соціальної психології (завідувач - доктор психологічних наук, професор, Заслужений діяч науки і техніки України Орбан-Лембрик Лідія Ернестівна), педагогічної та вікової психології (завідувач - доктор психологічних наук, професор Карпенко Зіновія Степанівна), філософії (завідувач - доктор філософських наук, професор Ларіонова Вікторія Костянтинівна), релігієзнавства і теології (завідувач - доктор філософських наук, професор Кияк Святослав Романович). Науковці кафедр факультету плідно працюють над актуальними проблемами сучасної психологічної, філософської науки, академічного релігієзнавства та теології, зокрема „Конструювання життєвого світу особистості у контексті її професійних запитів” (кафедра соціальної психології), “Інноваційні психотехнології оптимізації аксіогенезу особистості”, “Психолого-педагогічний моніторинг і корекція професійного аксіогенезу в умовах вчнз, (кафедра педагогічної і вікової психології), „Аксіологічні аспекти трансформації сучасного українського суспільства”, (кафедра філософії), „Феноменологія материнства: психологічні аспекти виношування дитини” (кафедра загальної та експериментальної психології) тощо.

Факультет підтримує міжнародні наукові зв'язки з Інститутом психології Вроцлавського університету (Польща), кафедрою акмеології Російської академії управління, Східно-Європейською асоціацією екзистенційної психології і психотерапії (Вільнюс, Литва), Європейською асоціацією психотерапії (Відень, Австрія).

Ігор Гоян, к.п.н., доцент, декан філософського факультету

У нас гості!

Уже вкотре Прикарпатський національний університет імені Василя Стефаника відвідують гості з-за кордону. Цього разу студентам та викладачам філологічного факультету випала нагода поспілкуватись із професором Українського Вільного Університету в Мюнхені, доктором Бланкою Єржабковою.

В Україні вона не вперше. З нашим університетом співпрацює давно.

Цього разу вчена виступила перед студентами та викладачами з доповіддю на тему “Виховання моральних цінностей”. Піднята проблема є досить актуальною, адже в сучасному світі антирелігійна пропаганда, антиморальна практика, авторитарні тенденції, що прослідковуються в різних сферах життя, народжують нову генерацію, значно відмінну

від попередніх поколінь. Ми є свідками жадливої буденності: аборти, наркотики, СНІД, проблеми із законом - ось віддзеркалення життя значної частини сучасної молоді. Саме тому слід акцентувати велику увагу на її вихованні. Пані Єржабкова наголошує на ролі сім'ї, релігії, школи, вулиці у формуванні особистості; спираючись на праці відомих педагогів, характеризує цінності, які повинні бути основою морального виховання.

На численні прохання присутніх п. Єржабкова коротко розповіла про діяльність Українського Вільного Університету, професором якого вона є. Наголосила на тому, що освіта, отримана в УВУ, визнається в Україні, на Американському континенті та в країнах Європейського Союзу. Студенти вчаться лише на платній основі, проте вартість навчання доступніша, ніж в інших європейських університетах.

Професор Єржабкова також коротко охарактеризувала відмінності в системі освіти нашого та Українського Вільного університетів.

Завершилася зустріч з гостею низкою запитань, на які присутні отримали ґрунтовні відповіді.

Наталія Рушак

Регіональний науково-дослідний Інститут українознавства при Прикарпатському національному університеті імені Василя Стефаника створений наказом Міністра освіти № 341 від 31 листопада 1996 року. Незважаючи на юний вік, Інститут українознавства заявив про себе як потужний осередок серйозних українознавчих студій. За перші роки тут підготовлено й опубліковано понад три десятки монографій та понад двох сотень статей у наукових часописах та збірниках. Інститут українознавства – ініціатор і співорганізатор низки міжнародних та всеукраїнських наукових конференцій.

Інститут розпочав роботу у складі трьох відділів: філології і культурології; історії, філософії, правознавства; психології і педагогіки. Мета його, як і інших аналогічних науково-дослідних закладів, – підготовка і здійснення наукових проєктів із українознавства, поширення знань про Україну, її народ, історію, державність, мову, культуру, звичаї, побут, мистецтво. Пріоритетним напрямком досліджень Інституту українознавства стали закономірності національно-культурного відродження в Галичині як складової процесу загальнонаціонального українського відродження. У рамках цього наукового напрямку Інститут здійснює дослідження загальних проблем українознавства як наукової галузі; історичних особливостей суспільно-політичних, соціально-економічних і релігійних відносин у Галичині; зовнішньополітичних факторів і їх ролі в історії краю; становлення і розвитку етнографічних груп у західному регіоні; української мови і діалектів, літературної і фольклорної спадщини Прикарпаття; розвитку мистецтва, музичної та пісенної культури на західноукраїнських землях; проблем національної освіти і національного виховання.

Важливим напрямком діяльності Інституту є повернення із забуття праць кращих представників української науки, відновлення історичної справедливості, пошук, підготовка до друку та публікація архівних матеріалів із українознавства, тих, які давно стали бібліографічною рідкістю, хоч не втратили свого наукового значення і нині.

Інститут видає науково-теоретичний щорічник “Українознавчі студії” (побачили світ уже сім випусків журналу), який акредитований ВАК України як фахове видання для спеціальностей “українська мова”, “українська література” та “історія України”, а також неперіодичний збірник “Українознавство: документи, матеріали, раритети”.

Інститут українознавства разом з Інститутом української мови НАН України виступив співзасновником Прикарпатського дериватологічного центру імені І. І. Ковалика й загалом тісно співпрацює з Інститутом української мови НАН України, Інститутом мовознавства імені О. Потебні НАН України, Інститутом літератури імені Т. Шевченка НАН України, Інститутом українознавства імені І. Крип'якевича. На міжнародному рівні співпраця Інституту українознавства пов'язана з Варшавським, Люблінським та Ягелонським університетом (Польща), а також Оломоуцьким університетом (Чехія), Українським вільним університетом (Німеччина).

Інститут українознавства й надалі планує розширювати тематику та кількість своїх видань, зокрема готуються до друку лексикографічні праці, монографії, черговий випуск “Українознавчих студій”, низка статей в інших виданнях тощо. Планується й надалі видавати збірник “Українознавство: документи, матеріали, раритети”, який знайомить читачів із раритетними виданнями минулого, що не втратили своєї вартості й нині. Перспективами Інституту українознавства є розширення його взаємозв'язків з іншими науковими й академічними інституціями України та зарубіжжя. У планах Інституту розгортання роботи над створенням словника гуцульських лексичних діалектизмів.

Василь Грещук,
д.ф.н., професор, директор Інституту
українознавства

Форум молодих лідерів України

Форум молодих лідерів України – це мережа соціально-відповідальних людей і організацій, які усвідомили необхідність консолідації зусиль для формування якісно нової моделі українського суспільства, що базується на принципі верховенства суспільних інтересів шляхом формування нової генерації суспільно-свідомих громадян, виховання соціальної відповідальності, підвищення соціальної активності, здійснення громадянського контролю за діями органів влади та місцевого самоврядування, форування професійного кадрового потенціалу, а також патріотичного виховання.

Одним із основних напрямів діяльності Форуму є освіта та професійний розвиток. Діяльність цього напрямку передбачає реалізацію низки проєктів, спрямованих на формування висококваліфікованого кадрового потенціалу України, здатного ефективно працювати заради побудови економічно стабільного та духовно багатого суспільства.

Форум молодих лідерів України запрошує студентів, аспірантів, науковців та фахівців усіх галузей знань скористатися інформаційно-пошуковою базою міжнародних стипендіальних програм, що створена у рамках програм “Освіта без кордонів”.

До вашої уваги міжнародні стипендіальні програми, гранти та академічні програми університетів світу для українських студентів, аспірантів, науковців та фахівців усіх галузей знань, програми міжуніверситетської співпраці, стажувань в урядових структурах, міжнародних організаціях, відомих компаніях тощо.

Якщо Ви мрієте навчатись у провідних університетах світу, застосовувати вже здобуті знання на практиці, розвивати свій інтелектуальний і духовний потенціал, заходьте на www.fmnu.org/scholarships.

Провідні університети Європи та Північної Америки чекають на вас! Перед вами відкриють двері знані світові компанії, парламенти держав та міжнародні організації.

Не втрачайте свій шанс стати успішним професіоналом і використати кращий світовий досвід в Україні!

Гнат Хоткевич і Галичина

(До 130 – річчя з дня народження. 31.XII.1877 – 8.X.1938)

Серед діячів української культури кінця XIX – початку XX століть, які внесли вагомий вклад у культурне єднання Галичини і Наддніпрянської України, вирізняється постать Гната Хоткевича. Прозаїк і драматург, критик і перекладач, композитор і художник, вчений і театральний діяч він самовіддано працював на ниві рідної культури. Митець широких творчих інтересів збагатив самотньою творчістю культурну скарбницю нашого народу, залишив вагомий слід у розвитку літератури, де його талант проявився найповніше.

Початок літературної діяльності Г.Хоткевича припадає на кінець XIX ст. 1897 року він опублікував у львівському часописі “Зоря” своє перше оповідання “Грузинка”. З появою 1898 року “Літературно-наукового вісника” стає одним з активних його співробітників – друкує оповідання, нариси, критичні статті. Лише протягом 1898 – 1909 років на сторінках згаданого часопису з’явилися 32 публікації письменника.

Під час революції 1905 – 1907 років Г.Хоткевич стає активним борцем проти царизму, виступає на боці повстанців. Коли ж царським військам вдалося придушити збройний виступ народу, він переходить на нелегальне становище, а потім взимку 1906 року емігрує в Галичину, де проживає до 1912 року. Тут встановлює дружні зв’язки з І.Франком, М.Павликом, В.Стефанюком, О.Маковеем, В.Гнатюком, Д.Січинським, С.Людкевичем, І.Трушем та багатьма іншими діячами культури.

П е р е б у в а н н я Г.Хоткевича в Галичині, вивчення ним життя і побуту народу обумовили появу ряду нових творів. Зокрема, у нарисах “Трое”, “Перед дверима”, “Так мусило бути”, що становлять ідейно-тематичний цикл і є у своїй основі документальними, автор зобразив месника за кривди народу – людини, яка свідомо йде на найвищу жертву в ім’я його свободи. В усіх названих творах знайшли відбиття реальні події – вбивство студентом Львівського університету Мирославом

Січинським намісника Галичини графа Потоцького у квітні 1908 року за кривди, завдані українському народові. Г.Хоткевич був особисто знайомий із М.Січинським, згадував про нього з великою пошаною.

Прибувши в Галичину, письменник спочатку деякий час живе у Львові, а влітку 1906 року на пропозицію фольклориста і етнографа В.Гнатюка їде на Гуцульщину. Поселився в гірському селі Криворівні. Зачарований краєм, закоханий у його людей і природу, письменник вивчав життя народу, його побут і звичаї, мову, багатий і самотній світ фольклору. З гумором

він писав пізніше у спогадах, що “як роззявив рота від здивування, прибувши до Гуцульщини, то так із роззявленим і ходив шість літ. Я думаю, що кожний так на моєму місці”. Особливо сподобалась Г.Хоткевичу гуцульська говірка. У згаданих спогадах він зізнався, що “чуті ядерну гуцульську мову, що, як свіжий струмінь гірської води, б’є з-під самого праслав’янського кореня – то було великою насолодою”. Тут, на Гуцульщині, в нього народилася ідея створити цикл художніх творів із життя українців Карпат.

Г.Хоткевич швидко й досконало оволодіває новим життєвим матеріалом і прагне збагатити українську літературу гуцульськими мотивами, які до нього розвивали у своїй творчості Юрій Федькович, Марко Черемшина та Ольга Кобилянська. Так виникають лірико-романтична повість “Камінна душа”, п’єси “Довбуш”, “Гуцульський рік”, “Непросте”, “Практикований жовнір”, високопоетичні “Гірські акварелі”, зароджується задум циклу оповідань “Гуцульські образки”. Ці твори, особливо “Камінна душа” і “Гірські акварелі”, стали вершиною творчості письменника, значним здобутком української літератури загалом.

У творчій спадщині письменника є ряд творів про опришків, що залишились у рукописах: “Мирон Штола”, “Про славного отамана Довбуша”, “Кінець Юріштана”, “Паніполек і Туманюк”, дві різних п’єси “Довбуш” тощо. Перебуваючи в Галичині, Г.Хоткевич проявив себе також як співак та музикант. Він очолив музичне товариство “Митуса”, об’їхав із лекціями про народну музику і концертами всю Галичину і Буковину, чаруючи слухачів співом і грою на бандурі. Лише літом і восени 1906 року протягом трьох місяців він дав 83 концерти. Композитор С.Людкевич слушно відзначав, що Г.Хоткевич “підніс гру на бандурі до своєрідного артизму... Вже тепер бандура в руках Хоткевича є незрівнянна до акомпанемента народних пісень”. 1909 року Г.Хоткевич видав у Львові спеціальний підручник гри на бандурі. Популяризація в Галичині народних пісень та музичних інструментів Наддніпрянщини

є безперечною заслугою Г.Хоткевича. У творчому доробку митця є також ряд музичних творів на слова Лесі Українки, Ю.Федьковича та інших письменників, обробка дванадцяти галицьких пісень “Маланка”, в’язанка лемківських пісень, пастуші пісні, “Гуцульська сюїта” тощо.

Г.Хоткевич широко відомий і як театральний діяч. Ще в молоді роки він організував кілька драматичних гуртків на Наддніпрянщині, тому й не дивно, що під час перебування в Галичині театр займає важливе місце в його діяльності.

Зразу після прибуття до Галичини він силами драматичного гуртка українських робітників у Львові з великим успіхом поставив свою п'єсу "Лихоліття", яка перед цим була відзначена першою премією конкурсу на кращий твір для галицького театру. Потім деякий час керував у Львові виставами "Драматичного товариства імені І.Котляревського".

Живучи серед гуцулів, Г.Хоткевич швидко підмітив їх природні артистичні здібності і в нього виник задум створити Гуцульський народний театр, який пропагував би культуру і побут віками поневолених горян. Він звертається за підтримкою до діячів культури, громадських організацій. В одному з листів до товариства "Руська бесіда" писав, що хоче організувати Гуцульський театр, щоб відправити його потім в Україну, де зовсім не знають про гуцулів. Подорож такого народного театру мала б, на його думку, велике освідмлююче значення. Однак належної підтримки Г.Хоткевич тоді так і не отримав. Та всупереч усьому Гуцульський театр було створено. Його учасниками були звичайні, переважно неписьменні селяни-гуцули, які ніколи не бачили сцени, а ролі вчили з начитування інших, але вони виявили такі сценічні здібності, що перевершили найсміливіші сподівання свого організатора. У серпні 1910 року в читальні села Краснолів Верховинського району відбулася перша вистава "Антін Ревізорчук". Це була перероблена для самодіяльної сцени та перекладена Г.Хоткевичем на гуцульський діалект п'єси польського письменника Ю.Коженьовського "Верховинці". Вистава пройшла з великим успіхом. Старі гуцули говорили: "Єк гори горами, єк світ світом, і не чував ніхто і не видів такого чудного".

Наприкінці серпня 1910 року після виступу в Жаб'ї артисти-аматори назвали драматичний гурток Гуцульським театром. Виступали вони тоді з успіхом і в багатьох інших навколишніх селах. Щоб розширити репертуар, Хоткевич пише кілька нових творів на гуцульську тематику: "Довбуш", "Гуцульський рік", "Непросте" і "Практикований жовнір". Окрилені успіхом, гуцульські артисти вирішили здійснити подорож театру по Галичині. За зібрані з вистав гроші було придбано необхідний гардероб, реквізит. Декорації виготовив сам Г.Хоткевич. На початку березня 1911 року театр вирушив у мандрівку. Г.Хоткевич доручив керувати ним під час гастролей колишньому артисту Петербурзького імператорського

театру, політемігранту Олексі Ремезу. Гуцульські артисти з успіхом виступали в Косові, Надвірній, Калуші, Рожнятові, Долині, Болехові, Стрию, Дрогобичі та інших містах. Загалом гуцульські артисти побували тоді в 61 місті Галичини й зіграли 68 вистав. Вершиною стали їхні виступи в Кракові та Львові. Газета "Діло" відзначала, що "гра гуцулів така свіжа і оригінальна, природність всього, що робиться на сцені, так підкуплює, що часом здається, що ніби глядач сидить десь в Жаб'ю або що і дивиться на гуцулів в життю". Критики і глядачі давали високу оцінку артистам театру Івану Ілійчуку, Михайлу Сінітовичу, Йосипу Гулейчуку, Доні Ясельській, Анні Гулейчук, Дмитру Мінайлюку, Михайлу Танасійчуку, Юрію Соломійчуку та іншим. 1912 року Г.Хоткевич повертається на Наддніпрянщину. Керівництво Гуцульським театром повністю бере на себе О.Ремез. Він розширює театральний колектив і вирушає в другу поїздку по Галичині та Буковині. Цього разу їх тепло приймали в Косові, Кутах, Вижниці, Коломиї, Снятині та Чернівцях. Після від'їзду з Галичини Г.Хоткевич не перестає цікавитись долею Гуцульського театру. Він прагне познайомити з цим самобутнім колективом жителів Наддніпрянської України. З допомогою відомої артистки Марії Заньковецької роздобув певні кошти і домігся приїзду до Харкова кількох гуцульських артистів, зокрема Анни Гулейчук та Дмитра Мінайлюка, що стали ядром невеликої концертної групи. Вдень вони виготовляли різні вироби з дерева і шкіри у відкритій Г.Хоткевичем майстерні гуцульських виробів, а ввечері готували концертну програму. За їх участю він організує в Харкові, а згодом в Одесі, Москві та інших містах гуцульські вечори, у програмах яких були його розповіді про життя і побут українських горців, гуцульські народні пісні і танці. При касах продавались різні гуцульські вироби, зразки народного одягу, а в приміщеннях, де відбувались концерти, працювали гуцульські буфети, в яких відвідувачі мали змогу покуштувати страви гуцульської кухні. Влаштуваючи такі гуцульські вечори, Г.Хоткевич постійно підтримував зв'язок з Гуцульським театром у Галичині, інформував його про хід підготовки до майбутньої подорожі в Україну. В середині 1914 року було вирішено остаточно перевезти театр. Зроблені останні приготування, вислані необхідні кошти. Та здійсненню всіх цих планів перешкодила Перша світова

війна, яка припинила існування цього самобутнього колективу. Після трагічних для нашого народу подій 1917-1923 років Г.Хоткевич багато уваги приділяв вивченню історії театру в Галичині. Зокрема, відомі його дослідження "Народний середньовічний театр в Галичині", "Театр 1848 року" та матеріали до неопублікованої монографії "1864 рік в історії Галицького театру". Вони й досі становлять наукову цінність. З інших наукових праць дослідника варто ще згадати рукописи "Галичина", "Гуцульська фразеологія", "Матеріали до словника Ю.Федьковича", "Гуцульський термінологічний словник". У книзі "Музичні інструменти українського народу" вчений детально описав цимбали, сопілку, трембіту, флюяру та інші музичні інструменти, які були поширені на Гуцульщині на початку ХХ століття, та помістив їх ілюстрації. Тут вміщено також тексти гуцульських пісень та коломийок. Г.Хоткевич зробив дуже багато для взаємного зближення віками розділених штучним кордоном Галичини і Наддніпрянської України, був одним із тих діячів, які цілеспрямовано і невтомно прокладали мости єднання між єдинокровними братами, наближаючи світлий день злуки всіх українських земель у єдиній соборній державі. Він приклався до того, щоб показати світові красу Гуцульщини, злиденне становище її жителів. Тому нині на Гуцульщині, як і в усій Галичині та Україні, добрим словом згадують великого українця – Гната Хоткевича. 1987 року в селі Красноліві на будинку, де свого часу він працював з Гуцульським театром, встановлено меморіальну дошку з барельєфом письменника, відкрито літературно-меморіальний музей. Зв'язки Гната Хоткевича з Галичиною широко відображають також експонати багатьох музеїв Львова, Києва, Харкова, Івано-Франківського літературного музею та літературно-меморіального музею І.Франка в Криворівні.

Василь Бурдуланюк,

доцент кафедри історії України
Прикарпатського національного
університету імені В. Стефаніка

ЛЕГЕНДА

І є на планеті помічені Богом місця
Там може зівати байдужо хіба безголович,
А в справжніх людей тут прискорено
б'ються серця,
Ти хочеш віків тайну приловити й ніколи не
вловиш.

Тут думу глибоку несе поміж кручі
Дністер.
А, може, що й камінь на кручі повитий
думками?
Де Сонце — у золоті Велет виходить на верх
І небо блакитне над світом тримає руками.

А Місяць з Чумацького Шляху змігає іржу,
І чути між зорями грім, чи Всевишнього
кроки.

А там, коло церкви опівночі коні іржуть
Під дубом, що має не менше, як тисячу
років.
З цієї гори аж на трепю стрибають вітри,
Де спалено город Батисем, де тисячі вбито.
Там княжа дружина спить з кінями у лоні
гори,
І має військових хлопчина малий
розбудити.

У ріднім краю він наслухавсь й навідівсь
див.
Що завтра граде? Що іще в нашім краї
чувапи?
Та, може, хлопчина тих воїв уже розбудив?
Гей, коні готові! Їх треба раз-два підкувати!

Степан Пушик народився 26 січня 1944 р. в селянській родині. В тринадцять років залишився без батька з двома молодшими сестрами й братом. Освіту здобув у Вікторівській, Комарівській та Косівській школах, Тлумацькому сільськогосподарському технікумі, Літературному інституті, в Москві; деякий час навчався в Івано-Франківському педагогічному інституті та докторантурі. Кандидат філологічних наук, професор Прикарпатського університету імені В. Стефаника; член Національної Спілки письменників та українського

ПЕН-клубу, Наукового Товариства

імені Тараса Шевченка, інших наукових і громадських організацій. Поет, прозаїк, публіцист, драматург, літературознавець, фольклорист, громадсько-політичний діяч. Працював економістом, журналістом, очолював раду клубу творчої інтелігенції, був головою підкомісії Верховної Ради України, доцентом Івано-Франківської медичної академії та Київського університету імені Т. Шевченка. Ухвалював, як депутат і член Народної Ради, Декларацію про суверенітет України, Постанову й Акт про незалежність України. Нагороджений орденом. Лауреат Національної премії імені Тараса Шевченка, премії імені Василя Стефаника, Павла Чубинського, Мирослава Ірчана, Олександра Копиленка, конкурсів, зокрема на кращу пісню ХХ століття. Врожайним був 2007 рік. С. Пушику присвоєно звання Заслужений діяч мистецтв та вручено літературно-мистецьку премію імені Івана Нечуя-Левицького. У числі депутатів Верховної Ради був кандидатом на здобуття Нобелівської премії Миру за 2000-ий рік. Він автор понад п'ятдесяти книжок, сто сорока пісень. Твори виходять у шести томах (семи книгах), у дорозі до читача п'ятий том.

Коли Ви розпочали свою творчу діяльність?

Творчу і трудову діяльність я розпочав з п'ятнадцяти років. На сьогодні мій творчий доробок налічує десяток поетичних збірок, зокрема, "Молоді громи", "Золотий Тік", "Писаний камінь", "Задума гір", "Головиця", "Луни", "Галич", "Запалаканий промінь", книжки вибраних віршів, поем і пісень "Храмолон", дитячі книжечки "Маленьке шпаченя", "Золотивний човник". Десятки моїх ліричних творів стали піснями. Їх поклали на музику композитори А. Кос-Анатольський, В. Івасюк, О. Білаш, А. Шашкевич, Б. Шиптур, Б. Юрків, Б. Буєвський та інші. Окремим виданням вийшла збірка пісень, буклети "Співають гори", "Любисток", "Над горою місяць повен", "Козак гуляє".

— Степане Григоровичу, розкажіть, будь ласка, про свої творчі плани. На які новинки можна очікувати від Вас в найближчому майбутньому?

Мої твори видаються в шести томах семи книгах. Станом на сьогодні можу констатувати, що вже вийшло чотири томи. Тому всі свої зусилля тепер спрямував на роботу з наступною книгою. Маю надію, що наступного року завершу це семитомне видання.

— Багато Ваших робіт присвячено політичній тематиці, де Ви у жартівливій формі висміюєте парадоксальні епізоди політичного життя нашого суспільства. Не страшно? Адже кажуть, коли жартуєш із вогнем, можна й обпектися.

Я передусім поет, тому стараюсь писати про наболіле. Не можу стояти осторонь, коли в суспільстві діється таке. Зрештою, дана тема для мене надзвичайно близька, адже в 1990-1994 рр. був народним депутатом України і безпосередньо брав участь у цьому.

Сьогодні, споглядаючи за тим, як крок за кроком ми руйнуємо те, за що наші прадіди боролися десятиліттями, в мене серце просто

кровю обливається. Ось я і виливаю на папір те, що в мене діється на душі.

— На сьогодні Ви намагаєтесь поєднувати творчу діяльність із роботою на педагогічній ниві в Прикарпатському національному університеті ім. В. Стефаника. Цікаво було б дізнатися Вашу думку стосовно молодого покоління.

Знаєте, мабуть, саме вони і вселяють в моє серце надію на краще майбутнє. У нас чудова молодь — креативна, з великим потенціалом та бажанням змін.

На завершення хотілося б почути від Вас Новорічні та Різдвяні побажання для наших читачів.

Нехай наступний рік і все ваше життя проминає легко та м'яко, ніби хмаринка в небі, а сонечко нехай осяє ваш життєвий шлях. З Новим роком! Христос Народився!

Наш кор.

Студенти святкують!

Мабуть, кожен український студент із нетерпінням очікував 17 листопада. Саме в цей день можна забути про всі буденні справи: лекції, семінари, модулі, які тільки те й роблять, що відволікають від прекрасного й такого короткого студентського життя. Цього дня завжди відбуваються якісь дивні речі – у бібліотеках порожньо, ніхто нічого не пише, не ксерить, а в стінах університету можна зустріти й тих, хто навідується сюди лише на “великі свята”. Це й не дивно, адже 17 листопада – ДЕНЬ СТУДЕНТА – найбільш очікуване і прекрасне свято для молоді. Навіть ті, хто навчався у ВНЗ десять, двадцять або й тридцять років тому, також святкують, адже “студент” – це хвороба, яку неможливо вилікувати, яка навіює ностальгію про ті казкові юнацькі роки, коли в серці палав вогонь, а душа витала десь далеко понад хмарами. Цей день і справді є особливим.

Саме тому кожен прагнув відсвяткувати цей день так, щоб запам’яталось на все життя, а вражень вистачило до наступного року. “Гуляти”, погодьтеся, ми вміємо. Своє свято ми відзначаємо так, що не кожен дорослий у змозі перенести ті навантаження, які студенти “вливають” у свої організми цього вечора, а міські прибиральниці ще довго згадують наші нічні “подвиги”. Та зараз не про це.

Пригадую, що напершому курсі нам з одногрупниками День студента довелося провести аж у Надвірні. А все через те, що вирішення організаційних питань ми відклали до останнього. От і виявилось, що все вже давно зайнято. Та, як кажуть, помилки для того й існують, щоб на них вчитися і більше не допускати.

Отож, для того, щоб у нашому студентському житті подібний казус не повторився, ми вирішили завчасно попіклуватися про те, де б саме нам хотілося відсвяткувати цей день. Не раз збиралися після пар, обговорювали, сперечалися, намагаючись обрати найбільш оптимальний варіант для наших урочистостей. Місце, де можна посидіти, поспілкуватися, потанцювати та просто гарно відпочити, слава Богу, у нашому місті вистачає. Головне,

щоб були гроші, час та бажання. Однак, якщо час та бажання у нашого студента є практично завжди, то гроші, як правило, мають властивість швидко закінчуватися. Тому, щоб потім не виникло ніяких клопотів, ми вирішили, що кошти на День студента бажано поволі відкласти заздалегідь. Скільки? Тут вже все залежало від наших примх

і, відповідно, від розмаху наших святкувань. Звичайно, можна було б посидіти з одногрупниками десь на лавочці в парку. У такому випадку фінансові витрати були б фактично мізерні (можна вклатись й у двадцятку), однак і вражень було б не надто багато. Набагато привабливішим для тих, хто любить свіже повітря, був відпочинок десь на березі річки або озера чи на лісовій галявині. Обравши такий варіант, можна було б убити одразу кількох зайців, адже в таких місцях можна не лише відволіктися, забути на деякий час про постійний міський гамір, покуштувати шашлик,

затрати часу і певний дискомфорт. Крім того можна було не вгадати з погодою, спрогнозувати яку в середині листопада надзвичайно складно.

Тож ми вирішили, що відзначити День студента будемо, не покидаючи місто – у кафе, колибі чи нічному клубі. Варто зазначити, що таке задоволення не є дешевим. Так, якщо в будні дні в будь-якому з наведених закладів можна спокійно посидіти за чашечкою кави чи кухлем пива і заплатити відносно небагато, то на свята практично в усіх популярних серед відвідувачів кафе, а тим паче колибах, з’являються «мінімалки». Як правило їхня вартість не перевищує 20 грн., однак хто не прагне заробити тоді, коли клієнт практично не має вибору? У такі дні вартість мінімального замовлення може сягнути і 45-65 грн. Але й це ще не все. Деякі заклади відпочинку пропонують своїм відвідувачам ще й “святкові меню”. Шкода лише, що коли бачиш ціни, то бажання святкувати дещо згасає.

Найбільш популярними серед молоді є нічні клуби. Їх у нашому місті достатньо. Для тих, хто не знає, перелічу: “Баракуда”, “Вавилон”, “Глобус”, “Лимон”, “Спорт-уїкенд”, “Edison”, “Eldorado”, “Panorama club”, “Relax”.

Незважаючи на те, що платити довелося б і за вхід на дискотеку, і за «мінімалку», можна було не сумніватися в тому, що 17 листопада в нічних клубах не було й яблуку де впасти. Тож, якщо ми віддали перевагу саме поїздки на дискотеку, то в гаманці потрібно було мати не менше 100-140 грн.

Що ж, за задоволення потрібно платити.

День студента, який ми святкували в одному з кафе-клубів нашого міста, обійшовся нашій групі порівняно недорого – по 80 грн. з людини.

Наразі ж студентам залишається лише одне – збирати гроші, адже вже не за горами Новий рік.

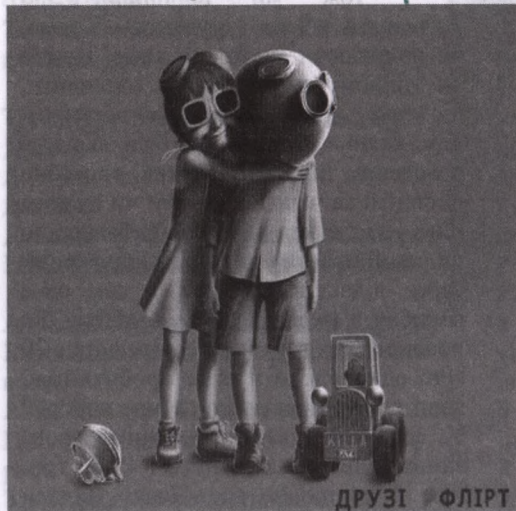
Ігор Дебенко,
студент IV курсу
Інституту історії і політології

Пофліртуємо?

“Запросто”, - скажете ви. І справді, адже часто ми фліртуємо навіть не помічаючи того. І до того ж фліртують усі, незалежно від віку чи статі.

Самим процесом керує наша

ДРУЗІ ФЛІРТ

підсвідомість, яка володіє особливою мовою, зовнішнім проявом якої і є флірт. На невербальному рівні

відбувається обмін інформацією про наше ставлення до протилежної статі.

Цей феномен протягом багатьох століть вважали містичним явищем, яке по суті не мало логічного пояснення. І хоча останнім часом вчені в усьому світі зосередилися на розкритті його таємниці, все ж розглумачити всього не вдається.

Але не варто плутати “природний” і “штучний” флірт. Адже, перший в більшій мірі відбувається мимовільно. А другий - це вже натренована поведінка. Власне, як оволодіти останньою - це питання не з легких. Та й чи потрібно це - вирішувати вам.

Мистецтвом розуміти флірт оволодіти важко, щоб не сказати - неможливо. Ви його або відчуваєте, або вважаєте, що не склалося.

Хоча останнє трапляється рідко.

Якщо ви знаєте усі відомі ознаки флірту, це ще нічого не означає.

I LIKE YOU!

- *Розширені зіниці
 - *Зміна тембру голосу
 - *Рум'янець
 - *Гра зі своїм волоссям
 - *Сміх
 - *Нахил тіла до того, хто подобається
 - *Демонстрація зап'ястя (для дівчат)
 - *Для хлопців характерним є набуття самовпевненого вигляду
 - *Потирання задньої частини шиї
- Все це досить відносно, чи не так? Тому й виходити треба з конкретної ситуації. А головне не заиклюйтеся на флірті, він не завжди відіграє привабливу роль, хоча й визначає закони привабливості. А так-фліртуйте на здоров'я!

Плисак Діана

Чого хочуть жінки?

2. Відкриває автомобільні двері, подає стілець.
3. Має достатньо грошей на хороший обід.
4. Слухає більше, ніж говорить.
5. Сміється з жартів жінки.
6. Несе пакети з ринку з невимушеністю.
7. Має принаймні одну краватку.
8. Цінує хорошу приготовану вдома їжу.
9. Пам'ятає дні народження і роковин.
10. Готовий до ніжних відносин принаймні один раз в тиждень.

Вимоги жінки до чоловіка у віці 52 років...

1. Стриже волосся в носі і у вухах.
2. Не псує повітря публічно.
3. Не дуже часто позичає гроші.
4. Не засинає, коли жінка висловлює свої думки.
5. Не повторює той же самий жарт дуже багато разів.
6. Зазвичай може злізати з дивана в уїкенди.
7. Переважно змінює шкарпетки одночасно з нижньою білизною.
8. Пам'ятає ім'я дружини.
9. Голиться відносно рідко.

Вимоги жінки до чоловіка у віці 22 років...

1. Красивий.
2. Чарівний.
3. Матеріально успішний.
4. Уважний слухач.
5. Дотепний.
6. У хорошій фізичній формі.
7. Стильно одягнений.
8. Цінує прекрасне.
9. Робить приємні сюрпризи.
10. Яскравий, романтичний коханець.

Вимоги жінки до чоловіка у віці 32 років...

1. Гарно виглядає (особливо волосся на його голові).

Вимоги жінки до чоловіка у віці 42 років...

1. Не дуже потворна і лиса голова.
2. Не від'їжджає, поки жінка повністю не сіла в автомобіль.
3. Стабільно завантажений на роботі.
4. Киває головою, коли жінка говорить.
5. Зазвичай пам'ятає родзинки жартів.
6. Знаходиться в достатньо хорошій формі, щоб переставити меблі.
7. Носить сорочку, яка закриває його живіт.
8. Знає, що не треба купувати шампанське із скрученою пробкою.
9. Не забуває опускати сидіння від унітазу.
10. Голиться перед більшістю уїкендів

Вимоги жінки до чоловіка у віці 62 років...

1. Не лякає маленьких дітей.
2. Пам'ятає, де ванна.
3. Не вимагає багато грошей.
4. Тільки злегка хропе уві сні.
5. Пам'ятає, чому він сміється.
6. Знаходиться в достатньо хорошій формі, щоб піднятися самостійно.
7. Зазвичай надягає одяг.
8. Пам'ятає, де він залишив свої зуби.
9. Пам'ятає, що це - уїкенд.

Вимоги жінки до чоловіка у віці 72 років...

1. Дихає.
2. Не промахується мимо унітазу.

Доброчинність

Альтруїсти! Хто вони? Український тлумачний словник дає таке визначення цього слова: альтруїзм - безкорисливе прагнення до діяльності на благо інших. Тобто, альтруїсти – це люди, які ставлять інтереси собі подібних та загальне благо вище особистих.

Чомусь важко повірити, що на сьогодні, в час, коли все вимірюється та оцінюється виключно одним еквівалентом - грошима, люди можуть робити альтруїстичні вчинки. Мабуть, даний термін так і залишився в теоретичній площині без практичних відповідників.

На щастя, дане припущення являється помилковим. Адже, незважаючи на безперечний факт надмірної матеріалізації нашого з вами життя, феномен альтруїзму (добročинності) все ж трапляється. І, щоб не бути «голослівним», наведемо приклад. 13 грудня в Педагогічному інституті Прикарпатського національного університету відбулася акція «Ситий студент». Група дівчат цього інституту з власної ініціативи організувала безкоштовну роздачу їжі – вареників та борщу. Поруч зі смачною їжею була покладена скринька для добровільних пожертв. Дана акція проходила в рамках проекту «Святий Миколай до всіх завітає», ініціаторами якої виступили монастир Волоченого слова разом з молоддю церкви Різдва Христового УГКЦ з нагоди свята святого Миколая. Зібрані кошти будуть передані жіночій колонії (село Марямполь Галицького району).

**Профком студентів
Прикарпатського
національного університету
вітає всіх з наступаючими
святами**

*Вітаєм з Різдвом,
з Новим роком вітаєм!
Бажаєм Вам щастя,
здоров'я бажаєм!
Хай серце радіє,
душа хай співає,
А настрої святковий
весь рік не зникає.*

Варто знати!!!

Якщо скоротити все людство до села кількістю сто жителів, зважаючи на всі пропорційні співвідношення, от як виглядатиме населення цього села:

- 57 азіатів, 21 європеєць, 14 американців (північних і південних), 8 африканців;
- 52 будуть жінками, 48 чоловіками;
- 70 не білими, 30 білими;
- 89 гетеросексуальними, 11 гомосексуальними;
- 6 людей володітиме 59% світового багатства і всі 6 будуть із США;
- у 80 не буде достатніх житлових умов;
- 70 будуть безграмотними;
- 50 недоїдатимуть;
- 1 помре, 2 народяться;
- у 1 (тільки в одного) буде комп'ютер;
- 1 (тільки один) матиме вищу

освіту.

Якщо подивитися на світ з цієї точки зору, стає зрозуміло, що потреба в солідарності, розумінні, терпимості, освіті дуже висока. Подумай про це. Якщо ти ніколи не переживав війну, самотність тюремного ув'язнення, агонію тортур або голод, ти щасливіший, ніж 500 мільйонів людей у цьому світі. Якщо ти можеш піти в церкву без страху і загрози переслідувань або смерті, ти щасливіший, ніж 3 мільярди чоловік у цьому світі. Якщо у твоєму холодильнику є їжа, ти одягнений, у тебе є дах над головою і ліжко, ти багатший, ніж 75% людей у цьому світі. Якщо сьогодні зранку ти прокинувся здоровим, ти щасливіший, ніж 1 мільйон людей, які не доживуть до наступного тижня.

Хай серця кожного торкнеться коляда !

ХРИСТОС РОДИВСЯ !

Біле сонце зійшло, та чомусь
потемніло нараз.
Чи то темна душа, чи то зір
засліпили вогні?
Посміхнулась зоря – засіяла, як в
небі алмаз
Чути голос високий: «Ісус
народивсь на землі».
Зір одужав людський і змінив у
ту хвилину святу,
Переповнився духом чеснот в
небесах.
А над світом Матуся тримає
нестишну дитинку свою.
Скільки віри, любові, надії в
священних очах!
Ми сьогодні радіємо разом усі,
Щастя в кожному оселю українську
прийшло.
Бо Ісус народивсь, породивсь на
землі!
Тож славимо навіки, навіки Його.

Любомир Кліш

Вітаєм вас нині, усі добрі люди.
Нехай Божа ласка, рідні,
Завжди з вами буде!
Кожної хвилини, кожної години
Хай Бог про вас
пам'ятає, а біда покине.
Щоб лиха і горя не було між вами,
Щоб жили у згоді
сестрами й братами.
До кращої долі хай Бог вас єднає,
Щасливих вам свята
Христос ся рождає!

Записала студентка IV курсу
філологічного факультету
Світлана Михасюк

Христос Родився

Засновник видання - Прикарпатський національний університет імені Василя Стефаника (ректор - член-кореспондент НАНУ, доктор фізико-математичних наук, професор **Богдан Остафійчук**)
Відповідальні за випуск:
Жанна Дутчак, Наталія Рушак, Любов Максимів

Газета зареєстрована обласним управлінням у справах преси та інформації Івано-Франківської облдержадміністрації від 29.08.2005р.
Свідоцтво про державну реєстрацію друкованого засобу інформації
№ 555, серія ІФ

Редактор -к.ф.н. **Любомир Кліш**
Редакція залишає за собою право редагувати і скорочувати текст.
Висловлені авторами думки можуть не збігатися з позицією редакції